

Vysvědčení

I. část

Přelstl jsem doktory

...A to jsem ještě neuměl mluvit, chodit, jen sát!... To bylo tak: Když jsem se narodil, oznámili lékaři mé mamince a tatínkovi, že mi nedomyká chlopeč, a tak nepřezijí více než čtyři dny. Sám netuším, co se mi tenkrát v té malé a nedonošené hlavičce odehrávalo za plán. Byl jsem přeci jen ukřičený novorozenec. Ale nejspíš jsem nerozuměl odborným výrazům zdravotního personálu a tak jsem je ignoroval a v klidu žil dál. Nějak se to srdíčko samo napravilo a zůstal jsem rodičovstvu nadále křičící a zlobící. Takže pro mne za jedna, doktoři za čtyři minus.

Díra v hlavě

Krom mne moji rodičové vychovávali i moji sestru Ivu a bratra Miloše, o deset a devět let starší. Ségra byla podle všeho hodná holčička, a tak mi z její strany nehrozilo žádné dobrodružství. Nejspíš ochotně a pyšně vozila kočárek a připadala si dospěle, neb na rozdíl od kamarádek nevozila v kočárku panenku, ale vřiskající mimino. Jenže brácha, to byla jiná sorta. V činžáku, kde jsme bydleli, i přilehlém okolí se nacházelo několik

bratrových vrstevníků, a tak se neustále vytrácel do nedalekého lesíka, kde se kluci zabývali roztodivnými hrami. Jednou takhle Miloš oznámil: „Jdu ven.“ A už se viděl v lesíku v bunkru, anebo u rybníka s pytačenkou. „Jó, jen běž.“ Schválila maminka, ale bylo to s podmínkou: „Vezmeš brášku na vzduch.“ Myslím si, že s neochotou, ale přijal jsem podmínku, než sedět doma a drtit matiku.

Však klukovská vynalézavost je nedostižná. Kočárek se během chvíle stal bojovým vozidlem. Stačilo uříznout dvě prádelní šňůry, a zatímco dva řidiči táhli můj tank, velitel vozu Miloš udržoval vozidlo v patřičné rovině. To šlo bez jediné chyby, než řidiči zamířili na čerstvě zorané pole. „Hup, hup, skok a prásk.“ Havárie. Což samozřejmě ke klukovským hrám na vojáky patří. Ale mrňavý tankista opustil bezpečí peřinek v tanku a přistál opodál. Tenkrát jsem ještě nebyl tak odolný proti bolesti a navíc jsem moc nechápal dění, jen se mi to asi nelíbilo. Spustil se ryk a bylo po válce. Brácho, děkuji ti za vyprávění, ale nikdy jsi mi neprozradil svou odměnu od rodičů. Od té doby mám vzadu na zátylku takový roztomilý důlek. Takže řidiči za pět, brácha za dvě (mám příběh) a já zase za jedna: přežil jsem válečné tažení.

Vysvědčení v pravém slova smyslu je jakési souhrnné označování, ohodnocení a zprůměrování úspěchů a neúspěchů za určité období. Zpravidla za školní rok. Ale vysvědčením může být i jen jednotlivý čin. Tak například: Podvede-li jedinec druhého jedince, je na svůj čin náležitě pyšný, protože se mu to povedlo. Jenže od okolí dostane doživotní vysvědčení, ba dokonce osvědčení, že je hajzl. Na druhou stranu zachrání-li tonoucí dítě náhodný kolemjdoucí, bere to jako „jóó, povedlo se!“ a je rád. Ve většině případů se tím nikterak nepyšní. Je prostě rád. Takový jedinec však od okolí dostane vysvědčení a osvědčení jako hrdina, nebo tak něco. Zkusím tedy zavzpomínat na ta svá vysvědčení.

Mateřská škola

Nastal čas v mém životě, kdy jsem měl být poprvé uveden do „společnosti“. Na toto období si nějak také nevzpomínám. Mám jen útržky uložené někde v paměti a vím, že to se mnou maminka neměla lehké. Jelikož maminka celý život pracovala jako porodní bába, jak sama pyšně tvrdila, měla samozřejmě služby ranní, odpolední a také noční. Jezdila z Višňové do frýdlantské porodnice, a tak jsme vlastně byli téměř stále spolu. A teď mne odvedla do školky, kde ona nebude a budou mi tam rozkazovat nějaké soudružky tety? A co ti ostatní? Většina z nich byla z druhého konce vesnice. Neznám je.

Takovýto přístup maminky ke mně se mi velmi nelíbil, a tak jsem započal urputnou obranu. Je mi jasné, že ty tety a k tomu ještě soudružky si musely říkat, jaký to jsem odporný rozmazlenec, ale můj celodenní pláč, přerušovaný pouze, když bylo něco k snědku, je přesvědčil, že si promluví s maminkou. Od té doby jsem do školky musel, jen když měla maminka ranní. A to se mi líbilo.

Vysvědčení zní takto: Soudružky tety za pět, nehodlám komentovat, maminka za tři, neb mne tam

chtěla nechat pravidelně, já zase za jedna: zvítězil jsem!

Taška na zádech

A začalo se schylovat k povinnostem. To už jsem uměl docela dost mluvit a spoustu věcí i chápal a tudíž nezbylo přijmout fakt, že ta školní brašna je moje a budu ji denně vláčet do školy. Krom svačiny tam budou nějaké papírové předměty. Některé se čtou a do jiných se cosi píše. Bylo mi jasné, že toto už nevyhraji, a tak jsem tedy nastoupil do základní školy. Jenže tady to bylo jiné. První den před nás nastoupila úplně jediná teta a jí jsme měli říkat soudružko učitelko. Jelikož už jsem byl chlapec vcelku vzrostlý, okamžitě jsem se do „soušky učitelky“ Volechové zamiloval. A jak tam tak stála, najednou nás oslovila a že se máme všichni postupně představit. Chodila mezi námi a ukazovala na každého z nás a čekala, že každý vyslovíme jen dvě jména: Jméno a příjmení. Za námi, za všemi lavicemi stáli všichni pyšní rodičové a dychtivě čekali na vzornou odpověď svého prvňáčka, či prvňáčky.

Soudružka učitelka se konečně objevila u mne: „A ty se jmenuješ jak?“ usmála se široce a vlídně. Postavil jsem se vzorně, podíval jsem se do její krásné

tváře a hlasitě a hrdě oznámil: „Já jsem Hynek Pulec Pulců!“ Na necelou vteřinu nastalo úplné ticho. To jsem se stihl pyšně otočit na tatínka a maminku. Byli podivně rudí v obličeji. Soudružka učitelka ztratila řeč, neb netušila, jak výjimečného žáčka do první třídy vyfasovala.

Takže: všichni spolužáci za pět, neb se mi smáli! Rodičové za tři, neb byli rudí, souška za dvě, neb potom deset minut koktala (no, trochu jí nadržuji za její půvab) a já zase za jedna, neb jsem byl jedinečný!

To mi bylo šest, sedm? A příště pokročíme dál.

Zdraví vás, váš HyPulík.

Vysvědčení

II. část

První školní vysvědčení

Ač jsem započal svou vzdělávací epochu takovým malým nedorozuměním, stalo se, že mne to vše začalo bavit a líbilo se mi, že postupně začínám chápat smysl těch malinkatých obrázků většinou řazených za sebe a pak pod sebe v jakýsi nevzhledný obraz. Byla to písmenka a také jiné obrázky, jejichž shluky jsem vídal na stole tatínka. To byly pro změnu číslice. Takže mé opravdové první vysvědčení byla obrovská jednička přes všechny

řádky vysvědčení. To jsem ale ještě netušil, že na konci roku a v dalších rocích mého vzdělávání se to bude drobit do jednotlivých řádků, kde podle úspěšnosti budu souzen z matematiky, češtiny, pak i fyziky a dokonce třeba z občanské nauky. A to vše zvlášť. A někde se tam, mrcha jedna, ukrývala položka Chování. Ta velká jednička! To byl podraz a předzvěst horších časů.

Pionýrský dům a hlavočam

Dnes bychom řekli Dům dětí, nebo nějak tak.

Prostě barák a v něm různé místnosti, kam děti docházejí do roztočivých kroužků. Ten má rád modely letadel, ta ráda kreslí a já se s tatínkem učil letovat a skládat ve funkční celek elektronické součástky. Jednou to mělo blikat, jednou pípat a tatínek mi trpělivě vysvětloval, co dělá tranzistor a odpor, nebo kondenzátor... Učil mne i vzorečky, jak vypočítat elektrické napětí a proud a tak dál. To mne bavilo úplně nejvíc.

A najednou jsem začal docházet do pionýrského domu na kroužek elektroniky. Na rozdíl od jiných kroužků, kam chodilo dvacet, třicet dětí, nás byla hrstka. Osm? Nevím, ale byli jsme ti správní blázni. Vyráběli jsme krystaly a pro jiné bláznů, co stavěli vláčky, blikáče do semaforů. Ti zkušenější již zvládli složitější přístroje a my začínající jsme k nim vzhlíželi a učili se od nich a také od soudruha vedoucího. Budeme mu nadále říkat vedoucí, neb si vybavuji obličej, ale na jména jsem hlupák.

Vedoucí tehdy přišel, že je vyhlášena soutěž a jde o to, vyrobit co nejoriginálnější elektronický přístroj. Samozřejmě jsme se všichni doma radili s tatínky. Ale nápad mého tatínka byl vskutku velmi originální. Ale v realizaci mne však nechal dosti plavat.

Tenkrát jsem to bral jako příkoří, ale postupně jsem měl neutuchající radost, že se mi to daří. Šlo o logiku.

Určitě znáte hlavolam, kdy na jedné straně řeky stojí muž, má vlka (pardon, živého, čtyřnohého vlka), kozu (také čtyřnohou) a zelí – hlávkové zelí. Na břehu je loďka, na kterou se vejde jen muž, něco z jeho hlávkového a nebo čtyřnohého. Musí je převézt na druhý břeh. Jenže když nechá vlka s kozou, je z kozy pochoutka a ponechá-li osudu kozu se zelím, je situace stejná. No toto jsem tenkrát vyřešil pomocí čtyř přepínačů, jež zastupovaly zmíněné subjekty a jednoho pípače, jenž zahlásil, že došlo k neočekávané svačině.

Tu soutěž jsem vyhrál. Já zobák, před těmi všemi. Porota rozhodla, že jsem originální! (stejně, jako tenkrát se svými třemi jmény). Vyhrál jsem nafukovací lehátko a do pionýrského domu přišla cena pro Hynka Pulce. Jenže jsem byl nemocný a po dvakrát nebyl na kroužku. Vedoucí to dal Honzovi. Jeho oblíbení. Zbyl mi diplom a pomsta! Dnes ji vykonám! Honza: za pět a dvojku z chování, vedoucí za pět a tři roky zákaz vedení, já za dvě, neb v tom nápadu byl tatínek a tatínek za jedna s hvězdičkou. Naučil mne přemýšlet a vlastně mne přivedl k elektronice.

Objed - hudební nástroj

Nějak tak současně se u mne projevil ještě jeden

talent. To bylo tak: Ve Višňové u Frýdlantu v Čechách, kde jsme bydleli, se občas před barákem scházeli dva kluci s kytarami a zatímco mlátili do strun, křičeli nějaké texty. Asi to měla být hudba. Jenže malého Hypulíka to zaujalo, a tak vznesl požadavek, že chce také umět mlátit do strun a něco vykřikovat. Na to zareagovala maminka, zpěvačka, s tím, že je zapotřebí zakoupit hudební nástroj, strunami obohacený, aby bylo do čeho mlátit. A tak se u nás doma objevila kytara. Maminka rozhodla, že se jmenuje Manda a naučila mne první akord „C dur“. Zapochoval jsem, jestli má volba koníčka byla správná, neb C dur bolet. A bolely i Á dury, Dé dury a další divné souzvuky. Po čase se mi ale podařilo sestrojít posloupnost akordů tak, že jsem zahrál Dajánu a chodil ji pravidelně předvádět soušce učitelce Volechové na zahrádku, nejspíše doufaje, že si mne jednou vezme za manžela, byl jsem přeci do ní platonicky zamilován. S odstupem času se domnívám, že první Dajánu vzala s nadšením. Ale pátá, sedmá Dajána už jí asi velmi trápila. Stejně se má platonická láska ve třetí třídě přesunula na spolužačku Zdenku a tím jsem vlastně opustil lásku k soušce Volechové. Vždyť měla jiného chlapa a dítě.

Ale láska ke kytáře mi zůstala. Vlastně dodnes. No, a když jsme se přestěhovali do Frýdlantu v Čechách, domluvila mi maminka, zpěvačka, soukromé hodiny u kolegy z kapely. Začal jsem se tedy učit na kytaru. Přiznávám, že

to bolelo víc než Dajána, ale bavilo mne to. Škola šla stranou, neb jsem již nemlátil do strun, ale učeně drnkal. Toník mne trpělivě učil, kde jaký tón najdu, maloval mi do notové osnovy jakési kuličky s ocásky, a já tomu rozuměl. A drnkal jsem a drnkal a na školu kašlal. Můj svět byla muzika - kytara.

A jednoho dne se má elektronika spojila s kytarou. To, když jsem s tatínkem vyrobil první kytarový efekt. Fuzz. Tedy, omlouvám se tatínku, vyrobil jsi to ty! Já jsem byl na pionýrském táboře časopisu Amatérské rádio.

Toník mne ale po roce vyhodil. Mamince řekl, že musím do hudební školy, protože mne již nemá co naučit. (Po několika letech jsme s Toníkem hráli v kapele. On saxofon a já elektrickou kytaru.) Zdravím tě, Tondo, do muzikantského nebe a děkuji.

Takže maminka za jedna s hvězdičkou, naučila mne Cé dur a přivedla k muzice. Tonda za jedna s hvězdičkou, naučil mne za jeden rok víc než celá hudebka, tátu neklasifikuji a já za jedna minus, protože...

Víc se do časopisu dnes nevejde.

To mi bylo dvanáct, třináct?
A příště další vysvědčení.

*Zdraví vás,
váš Hypulík.*

Vysvědčení

III.část

Základní školu jsem nějak tak dokončil. Fyzika, matika, chemie - to byly dvojky, trojky, však čeština a hlavně ruština, to byly velmi stabilní čtyřky. V ruštině to bylo spíš z milosti. A to byla soudružka učitelka kamarádka maminky. Vždycky mi říkala s takovou nešťastnou tváří: „Proč to mamince děláš? Vždyť se stačí trochu učit a budeš mít aspoň trojku!“ Jenže vzpurný puberťák nehodlal takové rady akceptovat. Já se vlastně vůbec neučil. Matika a podobně, to je logika a tu mám nějak po tatínkovi zděděnou. A učit se nějaké básničky? Předmět, přísudek a ty predikáty a jiné nadávky! Co to ode mne chcete? A rusky? Proč bych měl jako muzikant mluvit rusky?

Já měl v hlavě hezky srovnané notičky, stupnice a akordy, a taky odpory s kondenzátory a tranzistory a ty všechny vzorečky, jak co spočítat. Kupodivu mne pustily z deváté třídy vcelku bez povyku. No, byly tu nějaké ústupky. Soudružka učitelka češtinářka mi vysvětlila, že nemůžu jít na střední školu, neboť ta čeština... „Vyber si radši nějaký pěkný učební obor.“ Radila. Chtěl jsem to celé nějak obejít, a vybral jsem si velmi hezký učební obor, a to i s maturitou. Mechanik elektronik. Začal jsem docházet

do doučování pro zájemce o střední školy. Zatím se všechno rýsovalo nadějně, i soudružka přes češtinu přestala žbrblat. Jenže jsem se jednou nedostavil na zbytečnou hodinu doučování z matiky a matikář se mne druhý den zeptal: „Kde jsi včera byl?“ a znělo to dost hřmotně. Napadla mne věta: „To se nikdy nedovíš, ty můj účo medový“, ale nedovolil jsem si to k autoritě. „V hudebce jsme měli přehrávky.“ Oznámil jsem mu pokorně. A tak matikář fláknul svou propiskou typu ‚Čína‘ o topení, a tak jsem si našel jiný učební obor, tentokrát bez maturity. Matikář si koupil novou ‚Čínu‘ a češtinářka si pomnula ruce. Hodnocení: Jelikož čtete mé povídky, dávám češtinářce za pět. A predikáty a jiná zvěřstva k psaní nepotřebují. Matikář taky za pět, neb matiku umím i bez doučování. Mohl si ušetřit jednu ‚Čínu‘. Ruštinářka za jedna, neb byla velmi shovívavá a milá. A navíc kámoška mamky. To bych přece mamce neudělal. No a já? Jak jinak, než za jedna. No, dobrá, jedna mínus za tu propisku.

Další nový svět: učiliště

Ono učiliště pro mé vyprávění není úplně tak zajímavé. Daleko zábavnější

bude otázka internátu. Ale to předbílám. Stalo se to, že jediné učňovské středisko, ochotné přijmout pubertálního HyPulíka, bylo v Jablonci nad Nisou, a to učiliště Liazu. Měl se ze mne stát ‚Elektromechanik pro stroje a zařízení‘. Velmi honosný název pro elektrikáře.

Byla neděle a rodičové mne doprovodili do ubikace jménem internát s tím, že ráno nastoupím své další studium. No, nebudu to rozpítávat. Hned první den se nás soudruh učitel elektrotechniky a materiálů zeptal: „Tak kluci, víte, jaký kov vede elektřinu nejlépe?“ Hrdě jsem vztyčil pravici, neb tyto vědomosti jsem vyzískal již dávno od tatínka a tabulky s takovými informacemi jsem měl v hlavě hned vedle těch tranzistorů. „No tak povídej!“ vyzval mne učitel. „Zlato!“ prohlásil jsem sebevědomě. To co přišlo jsem nečekal! „Ne, nemáš pravdu, je to stříbro!“

prohlásil učitel. Proč tak lhal nevím, možná přečetl málo tabulek. No, a hned první den jsem si udělal obrázek o úrovni vzdělávání v tomto institutu. Soudruh učitel přes technické kreslení mi dal přezdívkou: „Pulec, ty by ses měl jmenovat blbec!“ ale aspoň s ním byla legrace. Dalším reprezentantem byl učitel technologie, který byl pravidelně půl roku ve škole a pak mu hráblo a byl půl roku v blázinci. Konkrétně nám předvedl jak lítá netopýr. Stoupl si na katedru, seskočil dolů, mávaje rukama a po přistání se nám omluvil: „Pánové, končím hodinu, musím se nechat odvézt do ústavu.“ A odešel ze třídy. Tak jsem se dál věnoval notičkám a stupnicím. Docházel jsem na kytaru za panem Čermákem. Jelikož jsem byl jeho nejstarší žák a dle jeho slov nejlepší, občas jsem za něj i učil. Odměnou mi pak bylo, že jsme vždy v pondělí (byl jsem jeho poslední žák ten den) zašli na pivo. Z čehož měli na internátě

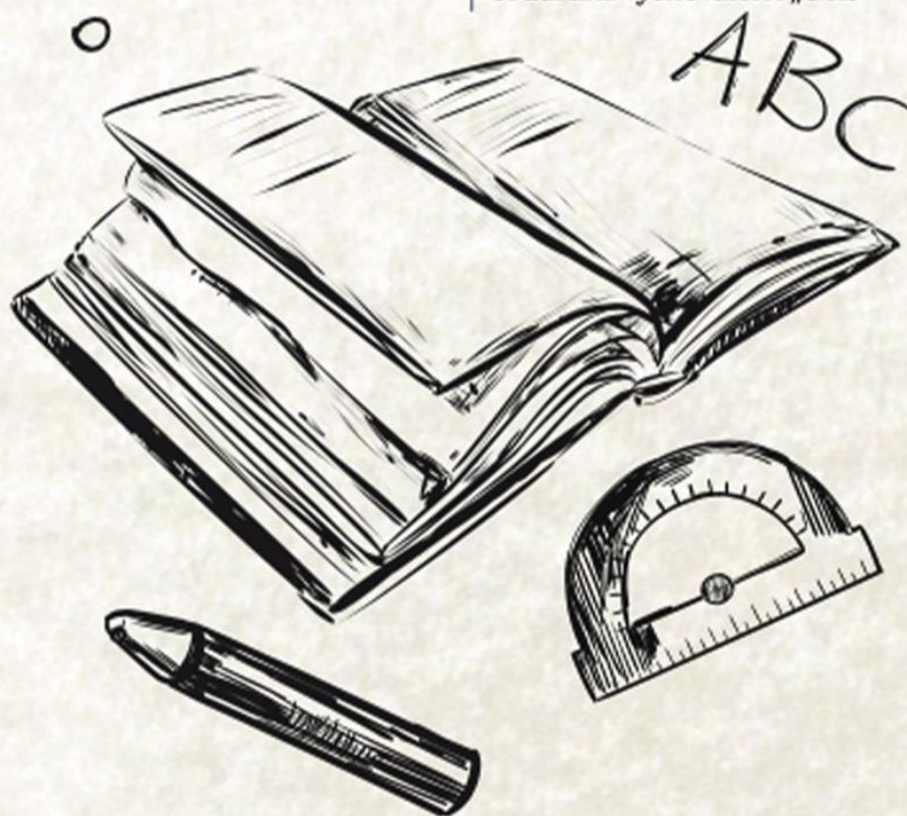
naši vychovatelé velikou radost. No a co! Z Čermáka se stal Honza a spíše než učení, byly naše hodiny spíš předávání zkušeností. Já už hrál v té době s velkým orchestrem a probírali jsme typy doprovodů, frázování, sóla. A já jej zase učil používat efekty a jak je seřadit a jak přizpůsobit hru. On byl jazzista a já rocker. No a kde si muzikanti nejlépe popovídají? U piva! Pondělky byly mé šťastné dny.

No a jsme u toho internátu! Začátky byly krušné. Mazáci se k nám stavěli jako k zobákům a vychovatelé si mysleli, že nás budou vychovávat. Jelikož jsem ale na intru cvičil na kytaru, všimli si mazáci, že bych jim mohl dělat zábavu a přestali se ke mně chovat jako k zobákovi. Zahrál jsem Dajánu a byli z nás kámoši. No a vychovatelé zjistili, že nejdu vychovat, neb se o základ postarali rodičové a nyní jsem v péči hudební školy. Například otázka zrzavého soudruha vychovatele: „Učíš

se?“ „Jó, učím, mám hotové tři písničky pro kapelu a do hudebky se učím jednoho Bacha, ale je to trochu těžké. Ale to nic. Koncert je až za týden. To dám!“ Mávl rukou a dokonce za sebou zavřel dveře.

Ale mám z internátu velmi krásnou sbírku poznámek v učňovské knížce. Uvedu dva unikáty: „Hrubě napadl učně Frka!“ Učeň Frk byl kamarád, něco mi tenkrát řekl, nějaký fór vůči mě. „Ty vole!“ odvětil jsem s úsměvem a strčil do něj. Bohužel neinformovaný soudruh vstoupil v situaci, kdy jsem do něj strčil. Nevšímaje si našeho smíchu mne okamžitě vyzval k odevzdání učňovské knížky a posléze se v ní zvěčnil nádhernou větou. Tato poznámka vyzvala mé rodiče v rozsáhlé zkoumání, zda-li jsem právoplatným členem rodiny. Po vysvětlení se obavy o rodičovství rozplynuly.

Další lahůdka: Sedíme v jídelně při večeři. Já, učeň Frk a soudružka vychovatelka, podotýkám, že se zrzavými vlasy. Povídáme si. „Zítra si nezapomeňte vyzvednout balíčky. Je středa!“ prohlásí mimoděk vychovatelka v dobrém rozmaru. Ve středu se totiž vždy večere nacházela v papírovém pytlíku, neb se ve středu večer nevařilo. Opočál seděl postarší soudruh vychovatel a jen tak necíleně civěl. Jenže! „A jáj! Zas ten tvrdý chleba a zelenej salám!“ prohlásil učeň Frk. „Kluci, vy jste hrozní. Vaše mámy z vás musej zešedivět.“ Usmála se vychovatelka. „To spíš zešedivíte vy, soudružko, naše mámy jsou zvyklý, vid' Hynku,“ odvětil Frk a soudružka

ze rozesmála. Mně ten fór nepřipadal dokončený a tak jsem dodal: „Frku, to nevíš, že zrzavý vlasy nešedivěj?“ Rozesmáli jsme se všichni. Jen ne necílně civějící soudruh.

Druhý den jsme byli vyzváni k odevzdání bonzační knižičky a tento soudruh vychovatel se vyjádřil takto: „Nevhodně se vyjadřoval k soudružce vychovatelce a napadl salám, který ještě ani neochutnal!“ Tak tato informace vzbudila v mých předcích smích a navíc mne maminka ujistila, že jsem měl pravdu. „Zrzavé nešediví!“

Ale mám i jednu dojemnou vzpomínku na internát: Nikdy jsem nebyl typ mazáka. Ani na vojně. Neuznávám ponižování jiných. Po prázdninách jsem se vrátil na intr jako mazák, tedy do třetího ročníku. Po stejných prázdninách se vrátil do druhého roku studia i Bořek. Jenže o prázdninách na brigádě přišel o prst. Nějaký stroj mu ho amputoval. A jak to mezi pubertáky bývá, stal se středem posměchu. On byl psychicky na dně a ještě dostával kapky od kolegů. Nemyslím, že to byla lítost. Spíš soucit. Vydělával jsem si muzikou docela dost na soudruha učně, a tak jsem Bořka bral do kina a do hospody a vůbec, co šlo. Stali jsme se kámoši. No a jednou mi jeho rodičové na internát přivezli dort. Píšu a brečím, jako tenkrát u toho dortu. Dojetím. Nedělal jsem to pro nějakou odměnu, ale i po letech děkuji za ten dort, který jsme z Bořkem sežrali jen v malinké skupince soudruhů učňů, kteří měli právo!

Hodnocení: Učňovská knížka za jedna, mám ji dodnes.

Soudružka vychovatelka za jedna s hvězdičkou, neb nezkazila legraci. Ostatní soudruzi jednoznačně za pět. A Bořek za jedna, nakonec si i holku našel.

Třetí ročník byl také ročníkem, kdy jsem se měl dostavit k odvodu na vojnu. Všichni doktoři mi říkali, že nejde, abych na vojnu šel. Že každý rozumný doktor mne s mým zdravím na vojnu nepustí. Bohužel, vojenští lékaři v té době nebyli přesvědčeni, že je zdraví důležité a tak asi nebyli rozumní. Čehož jsem využil. Neustále mne honili po různých vyšetřeních a byl jsem dejchat do divné hadice, pak mně vysáli krev, a pak to a to. Prostě: Doktor mi napsal, že jsem odešel v 10:30 a já to vzal, že už do školy nemusím. A tak se to táhlo týdny. Nakonec došlo k tomu, že škola prověří mé zameškané hodiny. Bádali učitelé dlouho. Nakonec zjistili, že mám 47 neomluvených hodin. Rozhodnuto bylo, že mne nepustí k závěrečným zkouškám. Ale nějaká vychytralá hlava z učitelského sboru vymyslela, že dostanu trojku z chování a zkoušky neudělám. A tak jsem zkoušky udělal a stal se ze mne plnohodnotný elektromechanik pro stroje a zařízení.

A víte co? Končím trilogii „Vysvědčení“, neb mám pro vás asi velmi zábavnou anabázi. Jak získat občanský a řidičský průkaz.

Váš Hypulík

NEJ HITY OD A DO Z DUO ARAMIS

3 CD

Objednávejte přes call centrum
Šlágr TV

CZ: +420 387 992 992

SK: +421 346 601 234

NEJ HITY OD A DO Z KAREL PETERKA

3 CD

Objednávejte přes call centrum
Šlágr TV

CZ: +420 387 992 992

SK: +421 346 601 234